

ΕΝΔΟΞΟΙ... ΣΚΥΛΛΟΙ

Ο ΜΠΙΠΤΕΚΗΣ*

καθόμουν με τόν Τζών, όταν μου πρωτομλήσε για τήν αγάπη του. Λίτο τήν ημέρα που ἐγκαταστάσθηκα εἰς, ἐρχομαι κίσε μερὰ σ' αὐτή τή θεοί και τόν περιμνω...

Ο γέρος κ' ἡ Μάντζ είχαν φρασεί τώρα κοντά στόν πάγκο, κατω ἀπό μία πανύψηλη φτελιθά.

—Όταν ἤμαστε νεοί, ἐξακολούθησε ἡ Μάντζ με τρεμάμενη φωνή, καθόμισαε ἐδῶ και κίναμε σχέδια για τὸ μέλλον. Δυο χοιρὰ δάκρυα κίλησαν ἀργά στὰ μάγουλα τῆς Μάντζ.

—Και ἐξέρετε, γιατρέ, ἐπρόσθεσε. Ὁ Τζών τότε μ' εἰσισε ὠμορφη... Τώρα ὁμως;

—Θά εἶσαι πάντοτε ὠμορφη γι' αὐτόν, ἀγαπητή μου!

—Δεκαπέντε χρόνια πέρασαν!... Γεράσαμε κ' οἱ δυο μας! Γεράματα! Αὐτό μᾶς μένει, κ' ὁμως πῶση ἀγάπη ὑπάρχει στήν καρδιά μου! ὦ! Ἄς μπορούσαμε ν' ἀρχίσουμε πάλι ἐξ ἀρχῆς!

—Ἐπιθυμῶς μήπως να ἔρθω κοντά σου, τὴν ὥρα που θα ἐπιτρέψη ὁ Τζών;

—Όχι, γιατρέ! Προτιμῶ τὸν περιμνω ἐδῶ, μόνη μου, σ' αὐτὸ τὸ σκευδρό, στήν ἴδια ἀπὸ τῆς θεοί. Θά ἐπιθυμοῦσα να ἐρχόταν κατά τὸ σουρωτόμα, ὅπως συνηθίσε ἄλλοτε, και να μοῦ ψιθιρίσει πάλι σιγα: «Κάτι ἔχω να σοῦ πῶ, ἀγαπημένη μου...»

—Ἐνωῶ! εἶπε ὁ γιατρός με καλοσύνη.

—Ἄλλά, νομίζω πῶς ὄσες ἀπασχολῶ ἀπὸ τὴν ἐργασία σας, γιατρέ, δὲν εἶν' ἔτσι;... Μὰ ἡ παρουσία σας μου ἔκανε τὸση εὐχαριστησι!... Θὰ πῶ στόν Τζών πῶσο καλὸς ὑπῆρξαε μαζί μου, ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ἐφυγε... Γιατρέ!... Δὲν ξέρω γιατί, ἀλλὰ σήμερα, μοιλοῦνι προετοιμάζομαι τόσο καρῶ τῶρα γι' αὐτή τὴ συνάντησι, δὲν ξέρω γιατί φοβάμαι... Εἶμαι νευρικὴ!... Γιά σκεφθῆτε, ἀν τυχόν ἀπογοιτευθῆ, σὰν με ἴδῃ τὸσο γρηραμένη!...

—Παῖδι μου! Ποῦ εἶνε τὸ θάρρος σου λοιπόν; Ἐλα, πάμε μαζί, πῶσο, σὸ σπιτι!

—Ὅχι! Θέλω να μείνω λίγη ὥρα ἐδῶ. Θέλω να σκεφθῶ... να ἀνειροπολήσω!...

—Ὅπως θέλεις, ἀγαπητή μου! Ἐπιτρέφοντας, θα περάσω πάλι μία στιγμῆ...

Ὁ γέρος ἀπομακρύνθηκε. Κ' ἡ Μάντζ ἔμεινε μόνη, μ' ἕνα θλέμμα πῶσου στὰ θλιμμένα μάτια τῆς και με μιά προσηυχή στὰ χεῖλη... Ἡ σκιὰς τῆς νύχτας πληοίσααν. Κι' ὄτε ἡ ἔλαχιστη πνοή δὲν τάραζε τὰ φύλλα τῶν δένδρων...

Ἐξαφνα, ἡ Μάντζ νόμισε πῶς διέκρινε τὸν Τζών πῶν πληοίσαε. Τὸ θῆμα του ἦταν τόσο ἀνάσφρο πῶν δὲν ἀκούοταν. Πῆγε και στάθηκε πῶσω τῆς. Ἄκούμησης τίς παλάμες του ἀπάνω στὰ μάτια τῆς, ὅπως συνηθίσε ἄλλοτε και τρυφερά ψιθιρίσει: —Ἄν θρῆς, ποῖος εἶνε;... Πολυαγαπημένη μου!...

Με μιά φωνή γεμάτη λαχτάρια και πόνου, ἐκείνη ἀπάντησε: —ὦ! Τζών! Ἡλθεσ, ἀγάπη μου!... Ἄσπρευτῆ μου!

Ἐκείνος τότε πῆγε και κάθησε δίπλα τῆς. Γύρισε και τὸν κῦταξε. Τὸν εἶδε νεό, ὅπως ἦταν τὴν ἡμέρα πού τῆς ὠμολόγησε τὴν ἀγάπη του. Νέος, δυνατός, γεμάτος φιλοδοξία.

Ὁ Τζών τὴν ἔσφιξε στὸν ἀγκαλιά του, ἐνῶ ἐκείνη μ' ἀφάνταστη τρυφερότητα ἐπανελάμβανε:

—Τζών! ὦ! Τζών, πολυαγαπημένε μου, πῶς μπόρεσα να ζῆσω χωρὶς ἐσένα!...

Κι' ἐκείνος ψιθιρίσει χαιδεύοντα: —Γλυκειά μου Μάντζ! Τί ὠμορφη πού εἶσαι!... Κάτι ἔχω να σοῦ πῶ, ἀγαπημένη μου!...

Ἡ φωνή τοῦγιατροῦ, μόλις ἀκούοταν, τόσο θαθεῖα ἦταν ἡ συγκίνησις του καθὼς μίλοῦσε στόν ἀνακρητή: —Κατὰ τὴ γνώμη μου, ὁ θάνατος ὑπῆρξε φυσικός. Μιά ὥρα προτῆρα θριοκόμοιουν κοντά τῆς. Ὅταν τὴν ἀφρασε στόν κῆπο, ἦταν καλὰ. Μετὰ τὸ γύρο τῶν ἐπισκέψεων μου, ἐπέστρεψα κοντά τῆς και τὴ θρῆκα στήν ἴδια θεοί...

—Δὲν ἀντιλήφθηκε τίποτε τὸ ἀνώμαλο;

—Τὸ μόνο πού παρατήρησα εἶνε πῶς φαίνονταν κατά εἰκοσι χρόνια νεώτερη. Ἵσως νάταν ἡ φαντασία μου ἢ τὸ παράξενο φῶς τῆς δύσεως να συντελέσει, μὰ μοῦ φάνηκαν τὰ μαλλιά τῆς σὰν καθαρό χρυσάφι, ὅπως ἦσαν στὰ νεανικά τῆς χρόνια.

Μέσα σὸ γραφεῖο τὸν διευθυντοῦ τῆς φυλακῆς τοῦ Ντάρτμουρ ὁ ἐφημέριος συζητοῦσε με τὸν διευθυντή.

—Νόμισα πῶς ἔχαι γίνει πειὰ ἕνας σκληρὸς ἄνθρωπος, ἔλεγε ὁ διευθυντής, ἀλλὰ τὸ περιστατικὸ αὐτὸ με τάραξε πολὺ. Ὁ δυστυχῆς ἦταν πρότυπον πειθαρχίας και εὐγενείας. Δεκαπέντε χρόνια ἐδῶ μέσα, δὲν μᾶς ἔδωσε ποτὲ ἀφορμὴ δυσαρεσκείας.

—Πράγματι, εἶπε ὁ ἐφημέριος τῆς φυλακῆς με θαθεῖα συγκίνησι, και να σκεφθῶ κανεῖς πῶς ἀσῖο ὁ Τζών θά ἦταν πάλι ἐλεύθερος!

—Ἐπιθύω, πῶς πέθανε ἀπὸ συγκοπή, εἶπε ὁ διοικητής.

—Δὲν ξέρω! Μὰ τὸ πρόσωπό του εἶχε μιά ἐκφορὰ ὑπερτάτης γαλήνης! Ἄ! τὸν καὶ μὲν ἔφα! Τέτοια ἀτυχία!

Ὁ θάνατος εἶχε ἐνωσίε τὸ ἀγαπημένο συζυγικὸ ζευγάρι πού ἡ ἀδικία τῶν ἀνθρώπων εἶχε χωρίσει...



καλλιτεχνῶν, ἦταν σὲ θεοί να καταλάβῃ ἀμέσως ποιοί ἀπ' ὁλους εἶχαν τὸ πούγγι γεμάτο. Ἀποφεύγοντας λοιπὸν σὰν τὴν χολέρα τοὺς ἀπένταρους και σίγουρος κ' ἀπὸ ἄλλοτε ὅτι θά τὸν ὑποδεχόντουσαν με κλωτσιές, διευθυντὸν ἴσα στούς παραλήδες, γιά να δεχτῆ τὰ χῶδια των και τὰ φιλοδωρημάτια των. Ἄν δὲ κατὰ σύμπτωση—ἀρκετὰ συχνῆ, ἄλλωστε—θαοίλιε σὲ ὄλους ἡ ἀπειταρία, ὁ «Μπιπτεκῆς», ἐπιτήδεια και με τὴν σκανδαλώδη νοημοσύνη του, ἔκανε κανονικὴ μεταβολῆ—ἀντιλαμβανόμενος τὰ «σκοῦρα»—ἔθγανε ἔξω ἀπαρτήρητος, κ' ἀπὸ κεῖ κατευθυνόταν με ὅλη τὴν ταχύτητα τῶν τεσσάρων σκελῶν του πρὸς τὸ ἐπίσημο περφόμιο ἐξοδοεῖο «Ἄετρε», γιά να θρῆ γνωρίμους πῶ ἀνηθροῦς στὰ οἰκονομικά.

Ἡ ἀμέριμνη, ἀνέφελη κ' εὐτυχιμένη ζωὴ τοῦ «Μπιπτεκῆ» ἦταν μοιραῖα να διακοπῆ τραγικά, κάποια τραγικὴ ἡμέρα. Ἡ Ἴταλικὴ Ἐπαναστάσι τοῦ 1848 ἔστρασε σὰν θυέλλα, αἱματοκύλιση τῆς Ρώμης και στήσιος τῆς ζωῆ σὲ τεράστιον ἀριθμὸ ἀνθρώπων και ζῶων.

Ἄνᾶμεσα στούς τελευταίους αὐτοὺς ταπεινοὺς κ' ἀγνώστους νεκρούς, συγκαταλέγθηκε κ' ἕνας γνωστός: Ὁ πολὺκλαυτος «Μπιπτεκῆς». Ἐκρηξίς ὀθουζίου ἀντικρι στὸ ἐστιατόριο «Ἄετρε», διαμέλιεσι οἰκτρά τὸν τετράποδο φιλόσοφο, τὴν ὥρα πῶ ἀπαφωρόντας γιά τὴν κοσμογλαστία γύρω του και ἐξαπλωμένος στὴ γλυκειά λακαβάς χώνεψε μακαρία τὴν ἀσθονία τῶν κοκκῶλων τοῦ μεσημερινοῦ γεματόσ του!

Χάρις ὁμως στόν Ἴταλὸ ζωγράφο Μαρῶνε, σύγχρονό του κ' ἀρκετῆς φορῆς ἀφεντικὸ του, ὁ «Μπιπτεκῆς» ἀθανάτιστηκε.

Ἄγνοοῦμε σὲ πῶ ἀκριβῶς μοσεῖο τῆς Ἴταλίας θρῆκεται ἡ χαρακτηριστικὴ αὐτῆ ἔλαιογραφία τοῦ ἐκλεκτοῦ ζωγράφου, ὁ ὁποῖος διακρίθηκε ἐπίσης κ' ὡς τοπογράφος τῶν περιγύρων τῆς Ρώμης. Ἄν ὁμως ἀγαπητοί μας ἀναγνώστα, ἔχτε να δῆτε σὲ καμμιά πινακοθήκη τῆς Ἴταλίας ἕνα τοσχηπὴν και νοημονέστατον σκύλλο, ζωγραφισμένον σὲ ἴσα ἀναμονῆς κοκκάλο κ' ἀνεθασμένον σὲ ψάθην καρέκλα—μέσα στὴ μισογεμάτη ἀπὸ πελάτες ἀθῶουσα τοῦ ξενοδογεῖο «Ἄετρε»—να ἐξέρετε τὰ ἐξῆς δυὸ πράγματα: Ὅτι ὁ πίνακας αὐτός εἶνε τοῦ ζωγράφου Μαρῶνε, κ' ὅτι ὁ σκύλλος πού παριστᾶνε, εἶνε ὁ διασθῆτος «Μπιπτεκῆς»!...

